

" মৰমৰ সন্তানসকল – এতিয়ালৈকে যি পঢ়িলা সেই সকলো বোৰ পাহৰি যোৱা , একেবাৰে শৈশৱকাললৈ গুছি যোৱা তেতিয়া এই আত্মিক (আধ্যাত্মিক) পঢ়াত পাছ হ'ব পাৰিবা "

প্ৰশ্ন: যি সকল সন্তানে দিব্য বুদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰিছে , তেওঁলোকৰ লক্ষণ কি হ'ব ?

উত্তৰ: সেই সন্তানসকলে এই পুৰণি দুনিয়াক এই দুচকুৰে দেখিও নেদেখিব। তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত সদায় থাকে যে এই পুৰণি দুনিয়া সমাপ্তিৰ পথত। এই শৰীৰো পুৰণি তমোপ্ৰধান আৰু আত্মাও তমোপ্ৰধান, ইয়াৰ প্ৰতি কি প্ৰীত (স্নেহ) ৰাখিব লাগে। এনেকুৱা দিব্য বুদ্ধিৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতিহে পিতাৰো অন্তৰৰ স্নেহ জাগি উঠে। এনেকুৱা সন্তানসকলহে পিতাৰ স্মৃতিত নিৰন্তৰ থাকিব পাৰে। সেৱাতো আগবাঢ়ি যাব পাৰে।

ওঁম শান্তি। মিঠা-মিঠা আত্মিক সন্তানক আত্মিক পিতাই বুজায়। যেনেকৈ হৃদৰ সন্ধ্যাসী আছে, তেওঁলোকে ঘৰ-সংসাৰ এৰি দিয়ে কিয়নো তেওঁলোকে ভাবে যে আমি ব্ৰহ্মত লীন হৈ যাম, সেই কাৰণে দুনিয়াৰ প্ৰতি আসক্তি এৰিব লাগে। অভ্যাসো এনেকৈয়ে কৰে। গৈ একান্তত থাকে। তেওঁলোক হৈছে হঠযোগী, তত্ব জ্ঞানী। এনেকৈ ভাবে যে ব্ৰহ্মত লীন হৈ যাম সেই কাৰণে মমত্ব আতঁৰাবৰ কাৰণে ঘৰ-সংসাৰ এৰি দিয়ে। বৈৰাগ্য আহি যায়। কিন্তু তৎক্ষণাত মমত্ব আতঁৰি নাযায়। স্ত্ৰী, সন্তান আদি স্মৃতিলৈ আহি থাকে। ইয়াততো তোমালোকে জ্ঞানৰ বুদ্ধিৰে সকলোবোৰ পাহৰিবলগীয়া হয়। কোনো বস্তুকে তৎক্ষণাত পাহৰিব নোৱাৰি। এতিয়া তোমালোকে এয়া বেহদৰ সন্ধ্যাস কৰা। স্মৃতিতো সন্ধ্যাসীসকলৰো থাকে। কিন্তু বুদ্ধিৰে বুজি লয় যে আমি ব্ৰহ্মত লীন হ'ব লাগে, সেই কাৰণে আমি দেহ ভাৱ ৰাখিব নালাগে। সেয়া হৈছে হঠযোগ মার্গ। এনেকৈ ভাবে যে আমি এই শৰীৰ এৰি ব্ৰহ্মত লীন হৈ যাম। তেওঁলোকে এইটো গমেই নাপায় যে আমি শান্তি ধামলৈ কেনেকৈ যাব পাৰো। তোমালোকে এতিয়া জানা যে আমি নিজৰ ঘৰলৈ যাব লাগে। যেনেকৈ বিদেশৰ পৰা আহিলে তেতিয়া এনেকৈ ভাবে যে আমি বোম্বাই হৈ যাব লাগিব...। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰো দূত নিশ্চয় আছে। বহুতে কয় এওঁলোকৰ পবিত্ৰতা ভাল, জ্ঞান ভাল, সংস্থা ভাল। মাতাসকলে ভাল যত্ন কৰে কিয়নো অথক হৈ বুজায়। নিজৰ তন-মন-ধন লগায় সেই কাৰণে ভাল লাগে। কিন্তু বহুতৰ আমিও এনেকুৱা অভ্যাস কৰোঁ, এইটো চিন্তনো নচলিব। কোনোবা বিৰলা ওলাব। সেয়াতো পিতাইও কয় কোটিৰ মাজত কোনোবা অৰ্থাৎ যি তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহে, তেওঁলোকৰ মাজত কোনোবা ওলায়। বাকী এই পুৰণি দুনিয়া সমাপ্তিৰ পথত। তোমালোকে জানা যে এতিয়া পিতা আহিছে। সাক্ষাৎকাৰ হওক বা নহওক, বিবেকে কয় বেহদৰ পিতা আহিছে। এইটোও তোমালোকে জানা যে পিতা এজনেই, তেৱেঁই পাৰলৌকিক পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। লৌকিকৰ পিতাক কেতিয়াও জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা নহ'ব। এয়াও পিতাইহে আহি তোমালোক সন্তানসকলক নিজৰ পৰিচয় দিয়ে। তোমালোকে জানা যে এতিয়া পুৰণি দুনিয়াৰ সমাপ্তি হ'ব। আমি ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ সম্পূৰ্ণ কৰিলোঁ। এতিয়া আমি পুনৰ শান্তিধাম হৈ সুখধামলৈ যাবৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰো। শান্তিধামলৈতো নিশ্চয় যাব লাগিব। তাৰ পৰা আকৌ ইয়ালৈ পুনৰ আহিব লাগিব। মনুষ্যতো এই কথাবোৰক লৈ বিভ্ৰান্ত হৈ আছে। কাৰোবাৰ মৃত্যু হ'লে ভাবি লয় যে বৈকুণ্ঠলৈ গ'ল। কিন্তু বৈকুণ্ঠ আছে ক'ত? এই 'বৈকুণ্ঠ' নামটি ভাৰতবাসীয়েহে জানে অন্য কোনো ধৰ্মৰ লোকে নাজানেই। কেৱল নাম শুনিছে, চিত্ৰ দেখিছে। দেৱতাসকলৰ মন্দিৰ আদি বহুত দেখিছে। যেনেকৈ এই দেলবাড়া মন্দিৰ। লাখ-কোটি টকা খৰচ কৰি নিৰ্মাণ কৰিছে, নিৰ্মাণ কৰিয়ে থাকে। দেৱী-দেৱতাসকলক বৈষ্ণৱ বুলি কোৱা হয়। তেওঁলোক বিষ্ণুৰ বংশাৱলী হয়। তেওঁলোকতো হৈছেই পবিত্ৰ। সত্যযুগক কোৱা হয় পাৱন দুনিয়া। এয়া হৈছে পতিত দুনিয়া। সত্যযুগৰ বৈভৱ আদি ইয়াত নাথাকে। ইয়াততো শস্য আদি সকলো তমোপ্ৰধান হৈ যায়। সোৱাদো তমোপ্ৰধান। কন্যাসকল ধ্যানত যায়, কয় যে আমি সুবিৰস (আমৰ ৰস) খাই আহিলো। বহুত সুস্বাদু আছিল। ইয়াতো তোমালোকৰ হাতৰ যেতিয়া খায় তেতিয়া কয় বহুত সুস্বাদু কিয়নো তোমালোকে ভালদৰে বনোৱা। সকলোৱে অন্তৰ ভৰাই খায়। এনেকুৱা নহয়, তোমালোকে যোগত থাকি ৰান্ধা গতিকৈ সুস্বাদু হয়। নহয়, এয়াও অভ্যাস হৈ যায়। কোনোৱে বহুত ভাল ভোজন ৰান্ধে। তাততো সকলো বস্তু সতোপ্ৰধান হয়, সেই কাৰণে বহুত শক্তি থাকে। তমোপ্ৰধান হোৱাৰ কাৰণে শক্তি কম হৈ যায়, পিছত তাৰ পৰা বেমাৰ দুখ আদিও হৈ থাকে। নামেই হৈছে দুখধাম। সুখধামত দুখৰ কথাই নাই। আমি ইমান সুখ প্ৰাপ্ত কৰো, যাক স্বৰ্গৰ সুখ বুলি কোৱা হয়। কেৱল তোমালোক পবিত্ৰ হ'ব লাগে, সেয়াও এইটো জন্মৰ কাৰণে। পিছৰ কথা চিন্তা নকৰিবা, এতিয়াতো তোমালোক পবিত্ৰ হোৱা। প্ৰথমতে বিচাৰ কৰা - কোনে কয়! বেহদৰ পিতাৰ পৰিচয় দিবলগীয়া হয়। বেহদৰ পিতাৰ পৰা সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। লৌকিক পিতাইও পাৰলৌকিক পিতাক স্মৰণ কৰে। বুদ্ধি ওপৰলৈ গুছি যায়। তোমালোক সন্তানসকল যি নিশ্চয় বুদ্ধি পৈণত হোৱা, তেওঁলোকৰ অন্তৰত থাকিব যে এই

দুনিয়াত আমি বাকী কেইদিনমানৰ কাৰণে আছোঁ। এয়াতো কড়ি সদৃশ শৰীৰ। আত্মাও কড়ি সদৃশ হৈ পৰিছে, ইয়াক বৈৰাগ্য বুলি কোৱা হয়।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে ড্ৰামাক জানি গ'লা। ভক্তি মাৰ্গৰ ভূমিকা চলিবই লাগিব। সকলো ভক্তিত আছে, ঘৃণা (পৰিহাৰ) কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। সন্ত্যাসীয়ে নিজেই মানুহক (ঘৰ সংসাৰৰ) পৰিহাৰ কৰিবলৈ শিকায়। ঘৰত সকলো দুখী হৈ পৰে, তেওঁলোকে নিজেও আতৰি গৈ বেছি সুখী হ'ব নোৱাৰে। পুনৰাই মুক্তিলৈ কোনো যাব নোৱাৰে। যিসকল আহিছে, কোনেও পুনৰাই উভতি যোৱা নাই। সকলো ইয়াতেই আছে। এজনো নিৰ্বাণধাম বা ব্ৰহ্মলৈ যোৱা নাই। তেওঁলোকে ভাবে যে অমুক ব্ৰহ্মত লীন হৈ গ'ল। এই সকলোবোৰ ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰত আছে। পিতাই কয় এই শাস্ত্ৰ আদিত যিবোৰ আছে, সেয়া সকলো ভক্তি মাৰ্গ। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰি আছা সেই কাৰণে তোমালোকে একোৱেই পঢ়াৰ প্ৰয়োজন নাই। কিন্তু কোনো-কোনো এনেকুৱা আছে যাৰ আকৌ নভেল (উপন্যাস) আদি পঢ়াৰ অভ্যাস আছে। সম্পূৰ্ণ জ্ঞানতো নাই। তেওঁলোকক কোৱা হয় কুৰুৰ জ্ঞানী (কুকুৰাই ডাক দিয়াৰ দৰে অৰ্থাৎ আনক জ্ঞান শুনায় কিন্তু নিজে তাৰ অভ্যাস নকৰে)। ৰাতি নভেল পঢ়ি শুই যায় গতিকে তেওঁলোকৰ গতি কি হ'ব? ইয়াততো পিতাই কয় যিবোৰ পঢ়িছা সকলোবোৰ পাহৰি যোৱা। এই আত্মিক (আধ্যাত্মিক) পঢ়াত লাগি যোৱা। এয়াতো ভগৱানে পঢ়ায়, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক দেৱতা হৈ যাবাওঁ, 21 জন্মৰ কাৰণে। বাকী যি কিছু পঢ়িছা সেই সকলোবোৰ পাহৰি যাব লাগে। একেবাৰে শৈশৱকাললৈ গুছি যোৱা। নিজক আত্মা বুলি ভাবা। যদিও এই দুচকুৰে দেখা কিন্তু দেখিও নাচাবা। তোমালোকে দিব্য দৃষ্টি, দিব্য বুদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰিছা গতিকে বুজি পোৱা যে এয়া গোটেইখন পুৰণি দুনিয়া। এয়া শেষ হৈ যাব। সকলো সমাধিস্থ হৈ যাব, ইয়াৰ প্ৰতি কি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব। এতিয়া পৰিস্থানী (পৰীৰ দেশৰ) হ'ব লাগে। তোমালোক এতিয়া কবৰস্থান আৰু পৰিস্থানৰ মাজত বহি আছা। পৰিস্থান এতিয়া তৈয়াৰ হৈ আছে। এতিয়া বহি আছা পুৰণি দুনিয়াত। কিন্তু মাজতে বুদ্ধিৰ যোগ তালৈ গুছি গ'ল। তোমালোকে পুৰুষাৰ্থেই নতুন দুনিয়াৰ কাৰণে কৰি আছা। এতিয়া মাজত বহি আছা, পুৰুষোত্তম হ'বৰ কাৰণে। এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগৰ বিষয়েও কোনেও নাজানে। পুৰুষোত্তম মাহ, পুৰুষোত্তম বছৰৰ অৰ্থও বুজি নাপায়। পুৰুষোত্তম সংগম যুগৰ সময় বহুত কম। দেৰিকৈ বিশ্ব বিদ্যালয়লৈ আহিলে বহুত কষ্ট কৰিবলগীয়া হ'ব। স্মৃতি কাংচিতহে (কোনোমতেহে) টিকি থাকে, মায়াই বিধিনি আনি থাকে। গতিকে পিতাই বুজায় - এই পুৰণি দুনিয়া সমাপ্তিৰ পথত। পিতা যদিও ইয়াত বহি আছে, চায় কিন্তু বুদ্ধিত আছে এই সকলোবোৰ এতিয়া শেষ হৈ যাব। একোৱেই নাথাকিব। এয়াতো পুৰণি দুনিয়া, ইয়াৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য আহি যায়। শৰীৰধাৰীসকলো এতিয়া পুৰণা। শৰীৰ পুৰণা তমোপ্ৰধান আৰু আত্মাও তমোপ্ৰধান। এনেকুৱা বস্তু চাই আমি কি কৰিম। এয়াটো একোৱে নাথাকিব, ইয়াৰ প্ৰতি কোনো প্ৰীত নাই। সন্তানসকলৰ মাজতো পিতাৰ অন্তৰ স্পৰ্শ তেওঁলোকেহে কৰে যিয়ে ভালকৈ স্মৰণ কৰে আৰু সেৱা কৰে। বাকী সন্তানতো সকলোৱে হয়। কিমান অনেক সন্তান আছে। সকলোৱেতো কেতিয়াও দেখাও নাপাব। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকো নাজানেই। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ নামটো শুনিছে কিন্তু তেওঁৰ পৰা কি পোৱা যায় - সেয়া একোৱে নাজানে। ব্ৰহ্মাৰ মন্দিৰ আছে, দাড়ি থকা দেখুৱাইছে। কিন্তু তেওঁক কোনেও স্মৰণ নকৰে কিয়নো তেওঁৰ পৰা সম্পত্তি প্ৰাপ্তি নহ'ব। আত্মাসকলে সম্পত্তি লাভ কৰে এক লৌকিক পিতাৰ পৰা, দ্বিতীয়তে পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰা। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকতো কোনেও নাজানেই। এইটো আচৰিত কথা। পিতা হৈও সম্পত্তি নিদিয়ৈ তেন্তে অলৌকিক নহ'ল জানো। সম্পত্তি হ'দ আৰু বেহদৰে হয়। মাজত সম্পত্তি নাথাকে। যদিও প্ৰজাপিতা বুলি কোৱা হয় কিন্তু সম্পত্তি একোৱেই নাই। এই অলৌকিক পিতাইও সম্পত্তি পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰাহে প্ৰাপ্ত কৰে গতিকে এওঁ আকৌ কেনেকৈ দিব! পাৰলৌকিক পিতাই এওঁৰ মাধ্যমেৰে দিয়ে। এওঁ হৈছে ৰথ। এওঁক কি স্মৰণ কৰিব লাগে। এওঁ নিজেও সেই পিতাক স্মৰণ কৰিবলগীয়া হয়। দুনিয়াৰ লোকে এনেকৈ ভাবে যে এওঁলোকে এই ব্ৰহ্মাকেই পৰমাত্মা বুলি বুজে। কিন্তু আমিহে সম্পত্তি এওঁৰ পৰা নাপাওঁ, সম্পত্তিতো শিৱবাবাৰ পৰা পাওঁ। এওঁ মাজতে দালালৰ ৰূপত আছে। এৱোঁ আমাৰ দৰেই বিদ্যাৰ্থী। ভয় কৰাৰ কোনো কথা নাই।

পিতাই কয় - এই সময়ত গোটেই দুনিয়াই তমোপ্ৰধান। তোমালোক যোগবলেৰে সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে। লৌকিক পিতাৰ পৰা হ'দৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হয়। তোমালোকে এতিয়া বেহদত বুদ্ধি লগাব লাগে। পিতাই কয় - পিতাৰ বাহিৰে আন কাৰো পৰাই একো প্ৰাপ্তি নহ'ব, সেয়া লাগিলে দেৱতাই নহওঁক কিয়। এই সময়ত সকলোৱে তমোপ্ৰধান। লৌকিক পিতাৰ পৰাটো সম্পত্তি পোৱাই যায়। বাকী এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰপৰা তোমালোকে কি বিচৰা? তেওঁলোকেতো বুজে এওঁলোক অমৰ, কেতিয়াও নমৰে। তমোপ্ৰধান নহয়েই। কিন্তু তোমালোকে জানা যে যি সতোপ্ৰধান আছিল তেওঁলোকেই তমোপ্ৰধানলৈ আহে। শ্ৰীকৃষ্ণক লক্ষ্মী-নাৰায়ণতকৈও উচ্চ বুলি জ্ঞান কৰে কিয়নো তেওঁলোক তথাপি বিবাহিত। কৃষ্ণতো জন্মৰে পৰাই পবিত্ৰ সেই কাৰণে কৃষ্ণৰ বহুত মহিমা। দোলনাতো কৃষ্ণকে দোলায়। জয়ন্তীও কৃষ্ণৰে পালন কৰে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ কিয় পালন নকৰে? জ্ঞান নোহোৱাৰ বাবে কৃষ্ণক দ্বাপৰলৈ লৈ গ'ল। এনেকৈ কয় যে গীতাৰ জ্ঞান দ্বাপৰ

যুগত দিয়া হৈছিল। কিমান কঠিন কাৰোবাক বুজোৱাটো! কৈ দিয়ে যে স্তানতো পৰম্পৰা অনুসৰি চলি আহিছে। কিন্তু পৰম্পৰাও কেতিয়াৰ পৰা? এয়া কোনেও নাজানে। পূজা কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হ'ল এইয়াও নাজানে সেই কাৰণে কৈ দিয়ে ৰচয়িতা আৰু সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক নাজানো। কল্পৰ আয়ুস লাখ বছৰ বুলি কোৱা কাৰণে পৰম্পৰা বুলি কৈ দিয়ে। তিথি-তাৰিখ একোৱে নাজানে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো জন্ম দিন পালন নকৰে। ইয়াকে কোৱা হয় অস্তান অন্ধকাৰ। তোমালোকৰ মাজতো কিছুমানে যথার্থ ৰীতিৰে এই কথাবোৰ নাজানে। সেইবাবেতো কোৱা হয় - মহাৰথী, অশ্বাৰোহি আৰু পদাতিক (সৈন্য)। গজক (হাতীক) গ্ৰাহে (ঘৰীয়ালে) খালে। ঘৰীয়াল ডাঙৰ জন্তু, একেবাৰে গ্ৰাস কৰি লয়। যিদৰে সাপে ভেকুলীক গ্ৰাস কৰি লয়।

ভগৱানক বাগবান, মালি, নাৱৰীয়া বুলি কিয় কোৱা হয়? এয়াও তোমালোকে এতিয়াহে বুজিছা। পিতাই আহি বিষয় সাগৰৰ পৰা পাৰ কৰি লৈ যায়, সেয়েহে কোৱা হয় - নাওঁ মোৰ পাৰ কৰি দিয়া। তোমালোকেও এতিয়া জানিছা যে আমি কেনেকৈ পাৰ হৈ যাওঁ। বাবাই আমাক ফীৰ সাগৰলৈ লৈ যায়। তাত দুখ কষ্টৰ কথা নাই। তোমালোকে শুনি আনকো শুনোৱা যে নাও পাৰ কৰি দিওতা নাৱৰীয়াই কয় - হে সন্তানসকল, তোমালোক সকলোৱে নিজকে আত্মা বুলি বুজা। তোমালোক প্ৰথমতে ফীৰ সাগৰত আছিল, এতিয়া বিষয় সাগৰত আহি উপস্থিত হৈছা। প্ৰথমতে তোমালোক দেৱতা আছিল। স্বৰ্গ হৈছে বিশ্বৰ আশ্চৰ্য। গোটেই দুনিয়াৰ ভিতৰত আত্মিক (আধ্যাত্মিক) আশ্চৰ্য হৈছে স্বৰ্গ। নাম শুনিয়েই আনন্দ লাগে। স্বৰ্গত তোমালোক থাকা। ইয়াত 7 আশ্চৰ্য দেখুৱায়। তাজমহলকো আশ্চৰ্য বুলি কয় পিছে তাত জানো কোনোবা থাকিব। তোমালোকতো বিশ্বৰ আশ্চৰ্যৰ মালিক হৈ যোৱা। তোমালোক থাকিবৰ কাৰণে পিতাই কিমান আশ্চৰ্যজনক বৈকুণ্ঠ বনাইছে, 21 জন্মৰ কাৰণে পদ্মাপদমপতি হৈ যোৱা। গতিকে তোমালোক সন্তানসকল কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত। আমি সিপাৰলৈ গৈ আছো। অনেকবাৰ তোমালোক সন্তানসকল স্বৰ্গলৈ গৈছাইক। এই চক্ৰ তোমালোকে পৰিক্ৰমা কৰিয়ে থাকা। এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে যাতে নতুন দুনিয়াত আমি প্ৰথমতে আহিব পাৰো। পুৰণা ঘৰলৈ যোৱাৰ ইচ্ছা হয় জানো। বাবাই জোৰ দিয়ে যে পুৰুষাৰ্থ কৰি নতুন দুনিয়ালৈ যোৱা। বাবাই আমাক বিশ্বৰ আশ্চৰ্যৰ মালিক কৰি তোলে। তেনেহ'লে এনেকুৱা পিতাক আমি কিয়নো স্মৰণ নকৰিম। বহুত যত্ন কৰিব লাগে। ইয়াক (পুৰণি দুনিয়াক) দেখিও নাচাবা। পিতাই কয় যদিও মই চাওঁ, কিন্তু মোৰ স্তান আছে - মই কেইদিনমানৰহে পথিক। অৱশ্যে তোমালোকো ইয়ালৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈকে আহিছা সেয়েহে ইয়াৰ প্ৰতি থকা মমত্ব আতৰাই পেলোৱা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) আত্মিক (আধ্যাত্মিক) পঢ়াত সদায় ব্যস্ত হৈ থাকিব লাগে। কেতিয়াও নভেল (উপন্যাস) আদি পঢ়াৰ বেয়া অভ্যাস গঢ়িব নালাগে, এতিয়ালৈকে যি পঢ়িছা সেই সকলো পাহৰি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে।

(2) এই পুৰণি দুনিয়াত নিজকে আলহী বুলি বুজি চলিব লাগে। ইয়াৰ প্ৰতি প্ৰীতি ৰাখিব নালাগে, দেখিও নেদেখা হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান: অধিকাৰী হৈ সমস্যা বোৰ ক খেলি-খেলি পাৰ কা ৰোঁ তা মুখ্য ভাওৰীয়া হোৱা
যিয়েই পৰিস্থিতি নহওঁক কিয়, সমস্যা হ'লেও কিন্তু সমস্যাৰ অধীন নহয়, অধিকাৰী হৈ সমস্যাক এনেকৈ অতিক্ৰম কৰি যোৱা যেন খেলি-খেলি অতিক্ৰম কৰি আছা। লাগিলে বাহিৰৰ পৰা কন্দাৰ ভূমিকাই হওক কিন্তু ভিতৰত এনেকুৱা হওক যে এয়া সকলো খেল - যাক কোৱা হয় 'ড্ৰামা' (নাটক) আৰু ড্ৰামাৰ আমি মুখ্য ভাওৰীয়া। মুখ্য ভাওৰীয়া অৰ্থাৎ নিখুঁত ভূমিকা পালন কৰোঁতা সেয়েহে কঠিন সমস্যাকো খেল বুলি ভাবি পাতল কৰি দিয়া, কোনো বোজা যাতে নাথাকে।

স্লোগান: সদায় স্তানৰ মন্তন কৰি থাকা তেতিয়া সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিবা, মায়াৰ আকৰ্ষণৰ পৰা ৰক্ষা পৰিবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!